

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobkyně: **Blue Style a.s.**, se sídlem Jindřišská 873/27, Praha 1, zast. Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Milevská 209/3, Praha 4, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2021, č. j. ČOI 99710/21/O100, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2021, č. j. 18 A 86/2021-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je uložení správního trestu (napomenutí) právnické osobě nabízející zájezdy, a to z důvodu, že použila nekalou obchodní praktiku – automatické přidání služby přípojištění označené jako povinné do rezervace zájezdu.

[2] Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ze dne 15. 4. 2021, č. j. ČOI 52224/21/1000, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOS“), za což jí bylo uloženo napomenutí, a to z důvodu porušení § 4 odst. 1 a 4 ZOS.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila. Postup žalobkyně byl v rozporu s požadavkem odborné péče a její jednání bylo způsobilé podstatným způsobem narušit ekonomické chování spotřebitele. Rozdíl v ceně prokázaný kontrolní objednávkou zájezdu pro 2 osoby je

významnou částkou, a to i v poměru k ceně zájezdu, protože je způsobilý ovlivnit obchodní rozhodování spotřebitele. Pokud měla žalobkyně obavy o existenční situaci spotřebitelů v důsledku potenciálně vzniknuvších pojistných událostí, na jejichž likvidaci by pojistné spotřebitelů sjednané bez pomoci žalobkyně nepostačovalo, měla cenu pojištění zahrnout do celkové ceny zájezdu a nechat na uvážení spotřebitelů, zda si zájezd za tuto cenu a těchto podmínek koupí. Žalovaná nepřisvědčila ani námitce, že žalobkyně není stranou pojistné smlouvy, a proto nemůže být za přestupek postihována. Podstatné však je, že službu nabízela a prodávala. Žalovaná se neztotožnila ani s námitkou, že spotřebitelé byli o povinnosti uzavřít pojištění nabízené žalobkyní náležitě informováni, přičemž se nejedná o ustanovení obchodních podmínek, jež má technický nebo vysvětlující charakter. K námitce legitimního očekávání žalovaná uvedla, že předchozí kontroly byly zaměřeny jiným směrem a nebyla provedena kontrolní objednávka jako v nyní posuzovaném případě.

[4] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované správní žalobou podanou k městskému soudu. Tento ji napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[5] Městský soud neshledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným. Žalovaná se zabývala všemi námitkami a vypořádala je, přičemž svůj závěr dostatečně logicky odůvodnila. Soud provedl třístupňový test nekalosti a shledal, že žalobkyně svým jednáním porušila požadavek odborné péče, jednání bylo způsobilé narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele a v důsledku jejího jednání mohl spotřebitel učinit rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Žalobkyně skrývala odbornou péči za nahrazení projevu vůle spotřebitele. Důvodem pro vyvinění žalobkyně nemůže být ani skutečnost, že připojištění je výslovně uváděno jako povinné. Nesprávný je závěr žalobkyně, že byla motivována pouze technickými parametry internetového rozhraní, neboť je evidentní, že zcela vědomě toto konkrétní nastavení zvolila. Městský soud uzavřel, že žalobkyně není postihována za poměr ceny připojištění k celkové ceně zájezdu, nýbrž za nedovolené ovlivňování spotřebitelského rozhodnutí o jeho sjednání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se městský soud nevypořádal s opětovně vznášenou námitkou, že není zřejmé, co je považováno za podstatné narušení ekonomického chování spotřebitele.

[8] Podle stěžovatelky není možné použít v dané věci městským soudem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 13/2013-31, jelikož tímto bylo rozhodováno o zcela odlišném jednání stěžovatelky, navíc za účinnosti jiné právní úpravy. Nabídku připojištění považuje za projev dobré péče a činila v rámci poučení maximum možného. U jiných prodejních kanálů je možné spotřebitele osobně poučit, vzhledem ke zvýšenému riziku na straně spotřebitele zvolila postup, za který byla následně sankcionována. Má za to, že naplňuje znaky odborné péče (úroveň zvláštních dovedností, péče, kterou lze od podnikatele očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám).

pokračování

Stěžovatelka svým jednáním předchází negativním sociálním důsledkům, pádu spotřebitele do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů.

[9] Smluvní dokumentace je přístupná veřejnosti na webových stránkách stěžovatelky. Spotřebitelům je tedy již před projevením vůle uzavřít smlouvu o zájezdu známa. Stejně tak je zřejmá skutečnost, že objednávku zájezdu prostřednictvím internetových stránek je možné učinit pouze za současného sjednání připojištění. Spotřebitel se tak může sám rozhodnout, jaký způsob uzavření smlouvy o zájezdu využije. Po projevení vůle smlouvu uzavřít pouze se sjednáním připojištění již není pochyb o srozumění a souhlasu spotřebitele s tím, že bude součástí zakoupených služeb rovněž připojištění. Není správná úvaha soudu, že spotřebitelé mohou přehlédnout informaci o nutnosti sjednat ke smlouvě o zájezdu též připojištění.

[10] Spotřebitele je nutné hodnotit jako svéprávnou osobu s rozumem průměrného člověka a schopností jej užívat s běžnou péčí a opatrností, přičemž to od něj může každý očekávat. Nelze souhlasit se závěrem, že na nekalosti obchodní praxe nemění nic ani skutečnost, že spotřebitel byl se smluvními podmínkami seznámen před uzavřením objednávky. Stěžovatelka pouze plní zákonnou povinnost, informování zákazníka o pojištění pro případ krytí nákladů spojených s ukončením závazku ze smlouvy zákazníkem nebo nákladů na pomoc zahrnující repatriaci v případě úrazu, nemoci nebo smrti, podle § 9a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cestovním ruchu“), a podle § 2524 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Připojištění je uvedeno na stejné stránce jako smluvní dokumentace, cena připojištění a jeho podmínky, až v dalším kroku dochází k objednávce zájezdu. Spotřebitel se tedy o připojištění a povinnosti jej sjednat dozvídá ve stejném okamžiku v rámci procesu uzavírání smlouvy o zájezdu.

[11] Stěžovatelka odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18, ze kterého dovodila, že vzhledem k zastupitelnosti poptávané služby, kterou mohl spotřebitel zakoupit bez povinného připojištění jiným způsobem, případně též u jiného podnikatele, bylo jejím postihem ze strany žalované zasaženo do práva na podnikání.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti částečně odkázala na obsah správních rozhodnutí, a to vzhledem k tomu, že stěžovatelka v zásadě opakuje námitky uplatněné již v průběhu správního řízení. Použití výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 13/2013-31 je příslušné, jednání stěžovatelky v nyní souzené věci je ve své podstatě velmi podobné, právní úprava sice doznala změn, ale její právní základ je stejný, a proto jsou závěry z tohoto rozsudku použitelné na nyní souzenou věc. V jednání stěžovatelky je přítomno více škodlivých faktorů – přehlédnutelné zaškrtnuté políčko s připojištěním, absolvování několika stěžejních obchodních rozhodnutí, souhlas se smluvními podmínkami umístěný až pod políčkem s připojištěním. Ustanovení zákona o cestovním ruchu a občanského zákoníku nezakládají rozpor v požadavcích kladených na stěžovatelku. Žalovaná navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a že stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[16] Stěžovatelka k tvrzené nepřezkoumatelnosti namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkou, že není zřejmé, co je považováno za podstatné narušení ekonomického chování spotřebitele. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, uvedl, že není povinností správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, ale této povinnosti dostojí, pokud se vypořádají s obsahem a smyslem uplatněné argumentace.

[17] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že městský soud konkrétně nevymezil, co je považováno za podstatné narušení ekonomického chování spotřebitele, neboť dostatečně osvětlil, proč není poměr ceny připojištění k ceně zájezdu v nyní souzené věci rozhodný (srov. bod 77. napadeného rozsudku). Dále ve svém rozhodnutí uvedl, jakými úvahami se řídil při podrobení jednání stěžovatelky testu nekalosti (srov. bod 67. napadeného rozsudku), jehož prostřednictvím, bod (ii.) testu nekalosti, zkoumal, zda bylo jednání stěžovatelky způsobilé ovlivnit ekonomické chování spotřebitele, a tedy se ve svém souhrnu vypořádal s námitkou podstatného narušení chování spotřebitele.

[18] Zdejší soud je na základě výše uvedeného toho názoru, že argumentace městského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy městského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné a z jakých důvodů žalobu zamítl. Napadený rozsudek městského soudu tak není nepřezkoumatelný.

[19] Podle § 2 odst. 1 písm. o) ZOS se rozumí *obchodní praktikou způsob chování prodávajícího spočívající v konání, opomenutí, prohlášení, obchodním sdělení včetně reklamy a uvedení na trh související s propagací, prodejem nebo dodáním výrobku nebo služby spotřebiteli.*

pokračování

[20] Podle § 2 odst. 1 písm. p) ZOS je *odbornou péčí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti.*

[21] Podle § 2 odst. 1 písm. s) ZOS je *podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[22] Podle § 4 odst. 1 ZOS *obchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.*

[23] Podle § 4 odst. 4 ZOS *užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.*

[24] Při hodnocení použité obchodní praktiky je nezbytné dodržet postup stanovený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52, který reflektoval závěry vyslovené rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 9. 2013, ve věci C-435/11, *CHS Tour Services* (dále jen „rozsudek SDEU“).

[25] Nejprve je nutno vyhodnotit, zda uvedená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 ZOS, resp. v příloze I Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES, ze dne 11. 5. 2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice“), přičemž pro uvedené posouzení není nutné zohlednit otázku, zda předmětná praktika může narušit rozhodnutí průměrného spotřebitele o obchodní transakci. V případě, že dotčené jednání nesplňuje kritéria žádné ze zakázaných praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 ZOS, resp. příloze I směrnice, tak se posuzuje, zda se jedná o klamavé opomenutí podle § 5a ZOS nebo zda jde o agresivní obchodní praktiku podle § 5b ZOS. Pokud dané jednání není agresivní praktikou či klamavým opomenutím, může se posuzovat, zda předmětná obchodní praktika naplňuje znaky generální klauzule – nekalé obchodní praktiky podle § 4 odst. 1 ZOS, resp. čl. 5 odst. 2 směrnice.

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud posuzoval postup městského soudu v nyní souzené věci. Městský soud nejprve vymezil postup, kterým by se měl řídit, přičemž následně uvedl, že jednání stěžovatelky nenaplňuje znaky nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a 2 ZOS ani definiční znaky skutkových podstat § 5a a § 5b ZOS, a proto přistoupil k hodnocení jednání stěžovatelky ve světle generální klauzule. Městský soud zkoumal naplnění znaků generální klauzule ve smyslu § 4 odst. 1 ZOS pomocí testu nekalosti, a zabýval se tím, zda bylo jednání stěžovatelky (i) *v rozporu s požadavkem odborné péče*, (ii) *způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele*, (iii) *a to tak, že spotřebitel – kdyby takových nekalých praktik nebylo – by takové rozhodnutí nikdy neučinil.*

Městský soud postupoval v souladu s výše uvedeným postupem tak, jak je stanoven směrnicí a judikaturou.

[27] Namítá-li stěžovatelka, že nezrušitelná nabídka připojištění je projevem dobré péče, pro jejíž dosažení učinila ve smyslu poučovací povinnosti spotřebitelů maximum možného, přičemž její jednání naplňuje znaky odborné péče (úroveň zvláštních dovedností, péče, kterou lze od podnikatele očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám), pak zdejší soud nemůže této námitce přisvědčit. Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že stěžovatelka nebyla postižena za nabídku připojištění jako takovou, nýbrž za způsob, jakým připojištění spotřebitelům nabízela.

[28] Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 28.7.2022, č. j. 6 As 186/2021-28, odst. [20], že: *„naplnění požadavku na odbornou péči podnikatelem spočívá ve vytvoření autonomního prostoru, v němž se spotřebitel může svobodně rozhodnout ohledně zájmu o určité zboží či službu a posléze přistoupit k realizaci vlastní vůle“*. Stěžovatelka však spotřebitelům autonomní prostor nevytvořila, namísto toho sama přidala do doplňkových služeb připojištění, které označila jako povinnou položku, a automaticky nastavila zaškrtnutí (přidání) pojistného produktu do rezervace zájezdu. Nutno podotknout, že tímto způsobem nastavená webová stránka nebyla výsledným způsobem nastavena již od počátku, tento způsob (automatické zaškrtnutí políčka s připojištěním) vědomě nastavila sama stěžovatelka. Svým jednáním tedy znemožnila spotřebitelům se svobodně rozhodnout ohledně toho, zda si připojištění sjednají a s kým, či zda jej vůbec nesjednají a ponesou za tuto volbu sami riziko.

[29] Mezi stranami sporu panuje neshoda ohledně použitelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 13/2013-31. Městský soud uvedl (srov. bod 56. napadeného rozsudku), že i přes odlišnost skutkového stavu jsou některé závěry z tohoto rozsudku použitelné i na nyní souzenou věc, zatímco stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí a odmítá jeho použití, taktéž poukazuje na změnu právní úpravy. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou potud, že v mezidobí skutečně došlo ke změně právní úpravy. Nesouhlasí s ní v tom, že změna měla vliv na použitelnost citovaného rozsudku. Sama žalovaná ostatně správně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že skutečně došlo k novelizaci ZOS, avšak již v době rozhodování správních orgánů o přestupku, který byl předmětem soudního přezkumu v citovaném rozsudku, byla nekalá obchodní praktika vymezena v § 4 odst. 1 ZOS stejně jako v době rozhodování o nynějším přestupku stěžovatelky. Skutkový stav nyní souzené věci a citovaného rozsudku je skutečně do jisté míry odlišný, nicméně předmětem obou je připojištění stěžovatelkou označené jako povinné. Názor městského soudu o použitelnosti citovaného rozsudku proto ob stojí.

[30] Stěžovatelka namítá, že svým jednáním pouze chrání spotřebitele před negativními dopady do jejich ekonomického a sociálního života v případech, ve kterých si spotřebitelé žádné pojištění nesjednají. Již výše zdejší soud vyslovil názor, že je přiléhavé na nyní souzenou věc použít rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 13/2013-31 (srov. odst. [29] tohoto rozsudku). Ve zde citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„cíle, který stěžovatel údajně sledoval, tedy maximálnímu možnému zamezení situacím, kdy se zákazníci při cestování v důsledku nějaké nečekané události potýkají s nedostatkem finančních prostředků, lze bezpochyby dosáhnout i jinými způsoby, při nichž nebude spotřebitel uváděn v omyl sdělováním nepravdivých údajů. V katalogu zájezdů lze například poukázat na rizika*

pokračování

cestování bez cestovního pojištění a následně nabídnout možnost jeho sjednání apod. Nejvyšší správní soud se s tímto ztotožňuje, ostatně obdobný postoj zaujal i městský soud. Je tedy bez dalšího nepochybné, že daného cíle lze dosáhnout i jinými způsoby. Není však možné nahrazovat projevy vůle spotřebitelů s odůvodněním, že to je pro spotřebitele lepší.

[31] Stěžovatelka namítá, že při zakoupení zájezdu na pobočce může spotřebitele dostatečně poučit o následcích nesjednání přípojištění, tím pádem má spotřebitel možnost uzavřít smlouvu o zájezdu bez „povinného přípojištění“. Nejvyšší správní soud se nad takovou argumentací stěžovatelky pozastavuje. Ze znění § 4 odst. 1 ZOS je možné dovodit, že postačuje pouhá možnost - způsobilost narušit ekonomické chování spotřebitele. Tak tomu bude tehdy, pokud má spotřebitel možnost uzavřít smlouvu o zájezdu bez přípojištění, aby však takového výsledku dosáhl, musí vynaložit značné úsilí, jelikož smlouva o zájezdu musí být v tomto případě uzavřena na pobočce. Spotřebitel, jak ostatně uvedla žalovaná i městský soud, již vynaložil úsilí vedoucí k finálnímu rozhodnutí objednat si konkrétní zájezd, ten si však objednat odmítne, a to pouze za předpokladu, že je pozorný a všimne si „povinného přípojištění“. Následně musí vynaložit další čas, ale i finanční prostředky za účelem návštěvy jedné z poboček stěžovatelky. Takový postup stěžovatelky postrádá jakýkoliv logický smysl.

[32] Námitka stěžovatelky, že smluvní dokumentace je zveřejněna na webových stránkách stěžovatelky a spotřebitelé se tedy mohou seznámit s podmínkami uzavírání smlouvy o zájezdu, a že jsou tedy spotřebitelé informováni o povinnosti sjednat přípojištění v případě uzavření smlouvy o zájezdu přes internet, je lichá. Ze správního spisu vyplývá (příloha protokolu o kontrole), že odkaz na smluvní dokumentaci je až ve druhém kroku objednávky zájezdu. Na závěru o naplnění skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že spotřebitel je se smluvními podmínkami seznámen předtím, než přistoupí ke konečnému objednání zájezdu (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 8/2019-49, odst. [22], č. 4196/2021 Sb. NSS).

[33] Informováním spotřebitelů o přípojištění plní stěžovatelka svoji zákonnou povinnost, a sice povinnost uvedenou v § 9a odst. 2 písm. h) zákona o cestovním ruchu a § 2524 občanského zákoníku. Navíc, jak sama uvedla stěžovatelka, je nutné na spotřebitele nahlížet ve smyslu § 4 odst. 1 občanského zákoníku jako na svéprávnou osobu s rozumem průměrného člověka a schopností jej užívat s běžnou péčí a opatrností. Ze znění citovaných ustanovení je zřejmý účel § 9a zákona o cestovním ruchu a § 2524 občanského zákoníku. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na komentářovou literaturu k § 2524 občanského zákoníku, s níž se ztotožňuje a podle níž „*v návaznosti na zákon č. 159/1999 Sb. toto ustanovení upravuje povinnost pořadatele k předmluvnímu poskytnutí informací, na jejichž základě se může zákazník rozhodnout, zda zájezd zakoupí, či nikoli. Případné změny poskytnutých informací musí být sděleny zákazníkovi před uzavřením smlouvy o zájezdu*“ [ŠÍP, M. *Komentář k § 2524*. In: ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a kol. *Občanský zákoník. Komentář*. Svazek VI (§ 2521-3081, relativní majetková práva 2. část). Praha: Wolters Kluwer, 2021. ISBN 978-80-7598-955-0.]. Vzhledem k tomu, že se jedná o ustanovení stanovující informační povinnost cestovní kanceláři, jejich jádrem je informovat spotřebitele – zákazníka o určitých zákonem uvedených údajích.

[34] Stěžovatelka namítá, že jí bylo napadeným rozsudkem zasaženo do práva podnikat, které je jí dáno čl. 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Odkazuje přitom

na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3212/18, ze kterého dovodila, že Ústavní soud zdůrazňuje prioritu jedince před státem a respekt k jeho autonomii, a proto by regulace jeho aktivit měla být pouze v nezbytné míře. Převzala také závěr, že: „*nejednalo se proto o překvapivé omezení, jelikož každý případný klient mohl dopředu zvážit, zda za těchto podmínek této ubytovací možnosti využije či nikoliv*“.

[35] Nejvyšší správní soud předesílá, že zde uvedená citace nálezu je stěžovatelkou vytržena z kontextu celého rozhodnutí, ale i samotného bodu 32. jeho odůvodnění. Ústavní soud totiž osvětlil, že: „*v dané věci považuje Ústavní soud rovněž za významné, že se stěžovatel choval předvídatelně, když předmětné omezení ubytovacích služeb avizoval dopředu a transparentně, o čemž svědčí zejména umístění předmětného textu v českém a anglickém jazyce nejen na vstupních dveřích hotelu, nýbrž také na jeho internetových stránkách. Nejednalo se proto o překvapivé omezení, jelikož každý případný klient mohl dopředu zvážit, zda za těchto podmínek této ubytovací možnosti využije či nikoliv*“.

Stěžovatelka účelově citovala pouze tu část nálezu, která svědčí v její prospěch. Takový postup není možné považovat za smysluplný, a především za správný. V nyní souzené věci na rozdíl od věci přezkoumané nálezem neučinila stěžovatelka žádné kroky, které by dopředu transparentním způsobem poukázaly na přednastavené zaškrtnuté políčko, kterým byl udělen souhlas se sjednáním připojištění. Nejvyšší správní soud souhlasí s premisou priority jedince před státem a omezení regulace na nezbytně nutnou, avšak není možné chránit jednání stěžovatelky s odůvodněním, že šlo o jednání předvídatelné a zákonné. Do stěžovatelčina práva podnikat uvedeného v čl. 26 Listiny tedy zasaženo nebylo.

[36] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že se stěžovatelka svým jednáním dopustila nekalé obchodní praktiky dle § 4 odst. 1 a 4 ZOS, a naplnila tak znaky skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu